LETTERS TO THE EDITOR

The editors of the UKRAINIAN BAZAAR receive a great number of letters from the Ukrainian-Canadian youth, in which can be found real expression of appreciation of the English Section of the Magazine. It is certainly delightful to read them, as well as to receive them, for the letters are very encouraging. Our young readers have realized the aims of the Magazine, and are fast becoming its enthusiastic supporters: they solicit new subscribers, they sell a number of copies each month, and in every way try to help us and boost the Magazine.

Among the many, one of our such supporters is Ivan Zaleschuk, of Sandy Lake, Man. Ivan writes us beautiful letters, sells a number of copies each month, and is fortunate to get a few subscription, on top of that. To show of what splendid type our young readers and supporters are we shall publish each month a few excerpts of any interesting letter we receive from them.

In this issue of the Magazine we are giving the place of honor to Ivan, from way out West:

Dear Editors:

"....I have read your magazine with real pleasure. I have always longed to read about Ukrainian poets and writers through a Ukrainian magazine printed in English.

"I am a boy of twenty and lost my hearing at the age of fourteen - and I wanted so much to know more about our homeland, Ukraine! I have attended a Ukrainian school only for about eight months, that is, before I lost my hearing. Then I went to the Manitoba School for the Deaf, and never wrote anything or read anything in Ukrainian for over five years. I only speak English and cannot speak Ukrainian very well. - So I was wishing that some Ukrainian would rise up and publish a magazine in English, so that I, and others like me, could learn something about our literature, and especially, about the great Taras Shevchenko and Ivan Franko.....

"....I do not want to miss a single issue. This is one magazine that I am going to begin to collect from the first volume.....I have two English-speaking friends and they are likewise interested in the UKRAINIAN BAZAAR. One of them is a teacher who finds a great interest in the Ukrainian literature.

"Ivan Zaleschuk,
Sandy Lake, Man.

Note: Ivan has also enclosed a poem for publication, entitled, "Prayer to Ukraine", but as it is long, and the space of this issue limited, we shall keep it for later use.

LIBRARY AND MUSEUM
UKRAINIAN CULTURAL AND EDUCATIONAL CENTRE
WINNIPEG, MANITOBA

УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР

Ч. 4-5 Травень-Червень VOL. No. 4-5, 1934.

ЗМІСТ

Літерат і Хам

Безконечна Війна

Успіх Через Терпіння

По Шаблям До Слави

Велике "Я"

Всячина

"УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР"–літературно просвітний журнал, виходить місячно.

Видає і редагує Михайло Петрівський.

Передплата на рік $1.00; піврік 60 центів.

Адрес видавництва:

Ukrainian Bazaar
450 Queen St. West
Toronto, Ontario.

ЛІТЕРАТ І ХАМ

LIBRARY AND MUSEUM
UKRAINIAN CULTURAL & EDUCATIONAL CENTRE
WINNIPEG, MAN. CANADA.

(Нариси)

Написав

НЕСТОР АМЕРІКУС

II

ДУХОВІ ЖЕБРАКИ

(Продовження)

Д О К Т О Р Забулька заруменився а відтак позеленів на обзивання Леся Чугана. Змішані миші вічі почали зловіщо блимати з-за окулярів. Виглядало, що дентист закінчить цілу ту немилу собі аферу гримнувши дверима в лице літерата. Але, свідомий факту що пані Стефюк сидить вихидавчи в кріслі та прислухуеться розмові разом із його ординантков, він не бажав такого поблазнення - рішив ратувати свій авторітет.

"Орайт...зараз вам відповім," Забулька процідив сухо тай подався до столика в передпокою, де була тичка старих англійських журналів.

Лесь дивувався, що він там для него шукас - певно не доляра.

Забулька в кінці відшукав бажану річ. Лесь глипнув і побачив, що дентист несе йому збірник віршів одного відомого поета - такогож нещасливця як і він сам. На устах Забульки грала глумлива всмішка.

"Подивіться на це, пане літерат," промовив хитро дентист, відчинивши книжку на четверту сторону, де була світлина поета й дописка його, якої почерк Лесеви був так відомим:

"На милий спогад любому товаришеві, д-ру І. Забульці."

"Бачите," промовив він іронічно вказуючи на світлину свого товариша-поета, "тут є один дурак, а ви...ви-"

"Другий!" Лесь додав понуро.

Забулька вищирив зуби й принизив літерата згірдливим поглядом.

"Хам!" Лесь видобув прикрий звук із гортанки та відвернувся, щоб не спокусило вхити кулака.

Майже що не наступив на вкраїнський часопис розложений на підлозі. Без вагання підняв його, отряс порохи, пальцем пороздерав сторінки, злохив і поклав на стіл Забульки. При відході ще обернувся і повторив: "Хам!"

.....

Неначе оголошений, несамовитий, Лесь вибіг на вулицю і сам не знав тепер куди скерувати свої хиткі ноги - куди звернути свої вічі у яких цілий світ закрутіся гуляв, а з ним і всі люде, що кругом пересувались як тіни. Сбурення обнялося з ростуною і завірюхою хвилювали його груди. Усе єство протестувало проти понесеного пониження, сорому й нікчемності. З уст вибігали звуки розчав і клятьби для Забульки та йому подібних. Якась непокорима сила намовляла його повернути до бюра дентиста, змірятись ще раз, дати поличника тай без коментарів лишити його. Хотілось відвідати кожнього Забульку в місті, і - не тратити слів на розумовання - дати кожньому поличника й спокійно відійти. Хотілось скочити під біхуче авто тай скінчити з собою...

"Канадійські каубої!" процідив він фразу місцевого редактора, свого приятеля, на адресу інтелігентів типу Забульки. Не вартує для них хити...не варто про них і вмірати. Він їм ще покаже!

.....

Редактор Вергун був один чоловік у місті, що його розумів і часто йому помагав. Будучи дійсним інтелігентом і людиною вихованою в европейській культурі, годі було іншого від него сподіватися. До него тепер Лесь і подався - Вергун хоч потішить його.

Хотяй субота була, Вергун сидів у своїй скромній редакції над стосом дописей і мучився над шкрабаниною своїх читачів, котрі вірять, що редактор образиться коли не дістане одної довгої статті на місяць до поміщення в своїм часопису. Незносьна була це праця переписування чужих дописів, але Вергун її чомусь залюбки робив. Іноді йому й пояснив чому:

"Знаєте, Лесю," казав він, " народно-культурну працю хтось мурить виконувати. Не виконують її ті, що мають до цего компетенцію - дякувать Богу, що є в нас такі люде, котрі не вміють, а роблять по своїм силам і здібностям. Не дописують до часопису образовані люде, ті що вчилися як писати,

добре, що напишуть тобі ті, що їх анафальбетами зовуть... Ах, я поливляю їх - тих наших звичайних робітників і фармерів! Як добро нашого нещасного народа їм на серці лежить... як перейняті вони проблемами життя...як бахають вони поділитися зі всіма кожним добрим ділом, яке виконали в своїй місцевості! Він не спочине доти аж поки допісі не напише. І як тяжко йому писати! Сяде до стола, возьме в свої мозолисті пальці перо, мучиться вечорами, пріє, пише й переписує, цілий тиждень збавить, у неділю до церкви не підэ, а таки напише допис і в понеділок до місточка двадцять миль спеціяльно поїде, щоби до редакції на час допис надати. Завдасть він і тобі багато праці і муки, але я чувся би злочинцем не помістивши його дописі!"

"Перед такими і я шапку снидаю," Лесь, памятає, відповідав.

"А, пан Чуган!..Вітайте... Як трактує вас світ?...Бачу, вічі ваші чомусь протестують," дружньо привітав його редактор, з завваги.

Лесь нічо не відповів, лише сів мимо на подане крісло, буркнув щось під носом і сягнув рукою по тютюн, з якого пан редактор звик папіроски крутити.

"Мав сутичку з інтелігентом," Лесь понуро пояснив, коли скрутив собі папіроску й зі смаком потягнув дима.

"З інтелігентом?" Вергун дивувався.

"З хамом!..Що ви думаєте про наших інтелігентів, пане редакторе - ви, що краще розумієтеся на ній?" Лесь поспитав, памятаючи, що не питання вже нераз обговорювали.

"Дефініції для нашого інтелігента в Канаді чи Америці тяжко найти, бо тут кожен інтелігентом уважається хто лише краватку та окуляри носить...На кілька сот таки званих інтелігентів можнаби хіба зо два тузіни вибрати. Вважати кожнього образованого особняка інтелігентом обидою було б для самого того слова. Не зраджало б брак інтелігенції в говорячого. Іноді гріхом є признати неодного нашого образованого в школі чоловіка за образованого та інтелігента, бо образований чоловік, чи людина, самим фактом повинен бути інтелігентом. Інтелігентів, яких ви, Лесю, майте на думці в нас, в Европі, інакше не взяли б, як за американських каубоїв...Котрий із тих каубоїв так подразнив вас сьогодні?"

"Забулька."

"Ага...Щож там сталося? Маю власну опінію про него," розпитував зацікавлений редактор.

Короткими фразами літерат описав цілу пригоду, додаючи послідовні причини. Вергун слухав вельми уважно, похилившися над своїм столом - не бажав показувати реакції на своїм серіозним лиці, які викликували слова літерата.

Коли Лесь скінчив своє оповідання, Вергун дорікливо глянув у його вічі.

"Нікчемний свинопас! Пощо ви до такого йшли? Ви знайте, що кожньої хвилі я готов послідним центом з вами поділитись."

"Та...та немає в мене серця все до вас...Стільки вже помогли...Не багаті і ви-"

"Але помочи вам вистане," перебив Вергун. "Вам не жаль помочи. Докінчите свою працю, пустимо на англійський ринок - буде вам честь, будуть і гроші."

"Нім сонце зійде - роса очі виїсть," Лесь сумно зітхнув.

"Ще трошки треба потерпіти...Жалую, що не встані вами в цілості заопікуватися, однак я роблю що можу - шукаю способів вам помочи...Говорив кілька разів з паном Цибульським про вас. Ви знайте його? Той, що содову воду виробляє. А, так - всі його знають! Багач і амбітний - поможе, коли йому хто заімпонує. Дав Гвінтюкови сто долярів за виконання його портрету, а стільки заплатить і за портрет дочки, Александри, який артист тепер малює. Раз просив мене написати історію свого життя, але я відмовився. Може вас найме. Натякав йому про вас і він зацікавився. Буде тут зараз в іншій справі, отже зачепимо й цю справу," Вергун докінчив, і з очей можно було бачити, що доля літерата була йому близька.

"Дуже вам вдячний, приятелю, але як мені заімпонувати багачеви в моїм стані?

"Справді, я і забув...Ідіть перекусити дещо, а я Цибульського заговорю," сказав Вергун всуваючи в руку Леся срібну монету.

"Але х-"

"Нема тут 'але' ! Ідіть на каву та зараз вертайте," Вергун жартом нагрозив.

.....

Коли Лесь повернув до редакції, скріплений на силі й дусі, застав там уже пана Цибульського.

Сидів він напроті редактора, з цигаром в зубах, і тягнув густі хмари дику; сидів у циліндрі на голові та дорогім футрі на низькій і товстій поставі; говорив голосно й в бомбастичній способі.

Із входом літерата розмова урвалась і очі багача спочили на молодци.

"А, прошу блище, пане Лесь, представлю вас," всміхнувся Вергун. "Пане Цибульський, отце є Лесь Чуган, наш відомий літерат...Боху іскру в собі має, та наколи доля дозволить - іскра не затліє - слава його запевнена-"

"Слава по смерті," всміхнувся Лесь і подав руку.

Побачивши зниділу поставу літерата, вдіту в обшарпану й витерту одіх, багач - як виглядало - був трошки розчарований і заклопотаний, не можучи думкою погодити те все з бохою іскрою та пророцтвом слави редактора. Артист Гвінтюк, як представився, то мав і модне убрання на собі, діямант на пальци блещав, і рукавичьи жовті тай паличка в руці - пан тай годі; боявся і руку подати, бо дріжала непевна. А тут літерат одітий нужденнійше від його розвозчика води! Все ж таки слова редактора мали свою вартість і він подав, а радше вхопив ніхну руку літерата в свою товсту й потряс кілька разів.

Дуже гарно...дуже гарно!..Нам треба заохочувати молодих людей, котрі хочуть чимось бути...Моя Александра - дочка моя - вчиться на піяні грати, отже розуміє. Вона як почне грати, то не можна наслухатися, так добре грає. Кажу їй нераз: з тебе дома пані Падеревська напевно буде. Коби лише так добре їй платили, як грає - гроші за лекції вернулись...Боху іскру, як каже пан редактор, має...Курите? А, так...Прошу цигара...Цілу шістку коштує...Так, так...нам треба славних людей, бо забагато й так у нас форналів є. Я сам колись форналєк у Краю був. Не встидаюсь того, бо бачите, що ним сьогодні не є...Треба набідитись, ніж чого дібається чоловік. Думайте, що я не набідився? Ха, ха...Коби лише мою історію хто списав - була б

наука неодному, як то можна з біди до маєтку вибитися," докінчив балакущий бизнесмен.

"Справді, ваша карієра цікава, пане Цибульський...Цікавим, однак, буде її читати, наколи хто її опише," завважив редактор.

"Ну, то пишіть! Давно вам про це казав," нетерпеливо відповів багач.

"Я є редактор - не письменник; тут треба багато фантазії. Пан Чуган краще надається, бо в него буйна фантазія і чудово пером орудує," Вергун пояснив і нишком глянув на літерата.

Вирісши на багато цалів вверх і вширш, Цибульський запалив свіжого цигара й нетерпеливо відізвався:

"Ну, то чого ж чекаємо?...Справа рішена - ваш літерат пише мою історію...Ходіть, поїдемо до мене до хати, розкажу вам свою історію, а потім Александра заграє вам на піяні," сказав багач, вірючи, що Лесь буде відповідним, наколи пан редактор поручає.

"А, що на це скаже, пан Чуган?" редактор спитався в сторону Леся.

"Та...спробую," Лесь відказав по надумі.

"Ну, то ходім," Цибульський закінчив переговори.

.....

Цибульський привіз літерата своїм великим автом до свого виставного дому в кращій дільниці міста, де мешкали самі Канадійці.

Масивні двері, ковані залізом ув орнаментальний спосіб, були замкнені, отже пан дому вдарив кілька разів колісцем, яке було в зубах металевого льва на дверях. Це викликало чепурну дівчину, одіту в формальний стрій покоївки:куценьку чорну саетинову суконку, біленький фартушок і пів-чипок на русявих кучерях. Овва, пан Цибульський грає роль багача по приміру! подумав Лесь і глипнув блище на дівчину, котра й на него цікаво глянула. Сподобалось Лесеви її свіже личко, а ще більше її живі великі очі. Ну, наколи дочка Цибульського в половину така гарна, то цікаво буде й послухати, як на фортепіяні грає...Забуде всі розчарования дня.

Дівчина впустила їх у велику вхідну кімнату й забрала їхни капелюхи.

"Вечеря готова, Наталко?" пан дому спитав.

"Так, пане Цибульський. Лише вас ждемо," відповіла дівчина.

"Орайт, файно...Скажи кіщі, що маймо гостя на вчерю," пєвелів багач подаючи їй своє тяжке футро.

"Дуже добре, пане Цибульський."

"Просте собі дівчинисько, але скоро піймаєсь на канадійських оборотах...З Краю недавно," пояснив Цибульський, коли дівчина не встигла послужити Лесеви в завішанні нагортки на гаку.

Наталка дочула, й обдарила свого пана обиженим поглядом. Румянцем обсипане було її личко, і Лесь обдарив її співчуваючим поглядом, коли вічі її мигом спочили на нім. Жалко було дівчини, бо виглядало, що в неї більше шляхотности й тонкого чуття ніж у її пана долярів у банку.

"Ну, ходімо до фронт-руму, де покажу вам піяно на якім Александра грає; також вам покажу свій портрет, який Гвінтюк

вималював - сто долярів йому дав, за рамці й шкло кілька десяток тоже пішло; покажу вам свою шафу з книжками - коштує мене до тисячу долярів...Якби то було - не мати бібльотеки!"

Найшлися в великім сальоні, коштовно але з несмаком упосаженім. Кожній предмет кричав у протесті через то, що господарі знехтували ціну кожньої річи - поставили в несвоє місце або в в сусідсві якогось курьоза. Вся обстанова так характеризувала бомбастичність пана дому та, певно, й цілої родини!

"Цей карпет," вказав багач на просторий і глибокий килим, "коштує мене шість сот долярів...Тяжко повірити, правда? Я тож не хотів вірити, щоби кусник шмати стільки коштував. Думаю соб хоче натягнути турок, але жінка каже: "Не будь дурний, Іване, це перський килим і лише багачі його мають!" Ну, як так, то справа інакша - хай знають люди, що я в стані дати й тисячу за килим," чванився багач.

"Чудовий килим, справді, лише схема його кольорів не гармонізується з обставиною других річей," завважив Лесь, котрому вже нудно стало слухати про сотки й тисячі, в той час коли він не має доляра за мізерну кімнату заплатити.

"Не розумію до чого ви про якусь хему говорите," Цибульський видивився на літерата здивовано.

"О, це дрібниця, пане Цибульський, - мені сподобався килим! А лише голубі кольори його не подобають собі червоних кольорів портієр і магоґанового фортепяна. Інші річи тоже мішаний вигляд кольорів мають," пояснив Лесь, жалуючи що зачіпив цю справу.

"Е, то нічо! Александра тоже таке все говорить, але я і жінка кажемо: 'Це наша хата й ми вмеблювали так як нам до смаку'!.. Але покажу вам пяно," відвернув багач думку, підходячи до фортепяна. "От і воно - тисячу долярів мене коштує! Тут дочка наперлась: "Люблю це пяно й конець...на іншім навіть грати не хочу!' Маєш, дівче пяно, лише грай!" докінчив Цибульський.

"Чудове пяно," потвердив Лесь і вдарив кілька акордів.

"Го - го...то й ви грати на пяні вмієте!" багач засміявся

"Трошки," відповів той.

Акорди фортепяна викликали з глибин дому господиню дому й дочку. Ввійшли разом і цікаво оглянули Леся вздовш і вширш. І на їхніх лицях розмалювалось самовидне розчаровання на вид знужденілого літерата. Цікаво їм було знати, хто це може бути.

Лесь тоже зраджував мале розчаровання на вид жінки багача та їх дочки, якою так чванився. Хотяй він усе по людяному оцінював та шанував кожнього, з ким би не стрічався, одначе годі було тепер не подумати, що пані дому своїм типом так нагадувала йому звичайну селянку, вліту в панський стрій. Селянки наші - славні люде - шанував їх - але чомусь трудно було погодити такі контрасти...Пані Цибульська була о дві голові вища від свого чоловіка, хіба вширш лицювала йому. Лице було черстве й червоне як бурак, з якого сірілі холодні вічі, в яких видно було свідомість, радше зарозумілість, ваги свого маєтного стану. Дочка вже додатніше враження викликала, хотяй поставою була така кругленька як і батько. Лице її було інтеліґентне, хотяй підмальоване. Видко було, що батько не щадив на її образовання. Кількома поглядами літерат оцінив і поклясував цілу родину багача.

"Моя жінка... дочка, Александра...А це Лесь Чуган, літерат він божу іскру має, казав пан редактор...Історію про мене буде писати," представив господар дому.

Лесь чемно вклонився, а коли господиня подала руку, він її щиро стиснув.

"О, то ви новеліст, Лесь Чуган, про котрого мені одна товаришка вже давніше росказувала та навіть книжку вашу показала Жалую, що я не вмію по нашому читати," Александра відважно приналася і зирнула йому глибше в очі. Мати її тоже набрала нової цікавости до особи літерата.

"Дуже мені приємно почути, що є хоч одна дівчина в місті, котра читає мої праці та цікавиться моєю особою," Лесь відповів підсміхаючись.

"Чи не соромно тобі, дочко, признатися що не вмієш по свою читати, коли другі дівчата вміють," матір докорила.

"Ну, то чого мене до української школи не післали," дочка боронилась.

"Я хотіла, але ти на пяні грати наперлась."

"Нічо, як хочеш вчитись по свому, отцей парубок тебе навчить ліпше, як школа - він жеш книжки пише...Ану, заграй на пяні та покажи нам, що й в тебе божа іскра є," батько вмішався у розмову.

"Та я не маю охоти перед вечерю грати," відмовилась дочка.

"Орайт, потім маєш заграти, а я тимчасом покажу літератові свою шафу з книжками," Цибульський рішив, і повів Леся у кут покою, де стояв великий кабінет із оріхового дерева, наповнений дорогими томами книжок. По дорозі, однак, здержались перед великим портретом господаря в позолочених рамах.

"Ну, як вийшов я на малюнку?"

"Думаю, що вірно вас віддав артист Ґвінтюк," Лесь відповів

"За багато взяв за роботу! За тиждень вималював і сотку давай. Інший робітник за місяць сотку не заробить, а маляр мусить кілька гавзів із дахом помалювати нім сотку заробить," нарікав багач.

Лесь іронічно всміхнувся, а в душі щось моторошно зробилось Александра завважила це.

"Тато лише жартує - він знає, що той маляр, котрий гавзи малює портрету й за рік не вималював би."

"Добрий то жарт, що сотку коштує," багач відбуркнув.

"Та старий усе таке робить, що опісля платить і нарікає," господиня докинула.

"Та, коли того хочеш, я і тебе скажу вималювати й на стіну повісити," Цибульський жінці відрізав.

"Та, не треба мене малювати, ні на стіну вішати, бо знають люди, як я виглядаю," жінка відпалила, але Цибульський не звертав уваги.

"Отце, пане добродію, є моя шафа з книжками...Коштувало солоно й це - близько тисячу долярів; сама шафа сто долярів," вказав він рукою на шафу.

Лесь кинув очима по кабінеті, де були ряди книжок у дорогій оправі. Був тут комлет Енціклопедії Британіки, Історія Всесвіта, Історія Літератури Всіх Народів, Шекспірові Твори, і много інших комплетів, які були гідні бібльотеки професора, і які захватили душу літерата.

Цибульський отворив кабінет і подав один том комедій Шекспіра Лесеві оглянути. Той розкинув листки й побачив, що цеї кники ніхто не читав. Оглянув і другі, і то саме побачив. Книжки

тут були для вистави, орнаменту, що й сам господар потвердив.

"Шкода лише, що нема часу такі файні книжки читати. Часом образки перегляну. Александра тоже не читає їх, бо мусить на пяні грати, а жінка по англійськи не вміє," пояснив багач.

"А як ви, тату, знаєте, що я тих книжок не читаю?" дочка запротестувала.

"Або треба тобі хвалитися, що я по анґельски не вмію," жінка обидилась.

"Українських книжок у вас нема, пане Цибульський?" поспитав Лесь, щоб немилу розмову змінити.

"Та жінка має кілька на горі, в своїй комнаті," відповів пан дому.

"А певно, що маю! Є там між іншими й книжка про святу Ґеновефу, про Варвару Убрик, маю Великий Сонник і та цілу купу книжок про "Пірване Дитя"," похвалилась пані Цибульська.

"Жінка хотіла свої книжки в ту шафу запхати, але ми з дочкою не позволили, бо кудиш таке сміття між позолочені книжки пхати?"

"Є в нас книжки, що можна їх із гордістю у найкращу шафу поставити," завважив Лесь.

"Та де є? Пішов до книгарні, а вони мені дають якісь брошурки на ґазетнім папері; одна менша, друга більша, інша така, що, колиб і допасував між ті позолочені, то всеж таки попсувалаб вигляд цілої шафи...Казав я нераз пану редакторови, щоби Українці друкували такі книжки, щоби чоловіку не було соромно в добру шафу поставити, але що нам про ті речі говорити, коли з того нічо не вийде...Що ви думайте про мою шафу з книжками? Ви ж на тім розумієтеся," спитав на кінець пан дому.

"Заздрощу вам...Бажавбим таку бібльотеку сам мати," Лесь відказав.

"Позичу вам якої книжки вам забажається. Я знаю, що ви бідні а книжки доброї жадні...Ой, бідні ці наші письменники, бідні...Добре було б узятися до чогось практичного - до бізнесу, щоб гроші можна робити тай бути паном і свистати на всіх. Коли зробите гроші, можна на старість сісти й книжки писати. Пощо терпіти? Я знаю, що то біда, бо в Старім Краю форналем був. Тепер я собі пан і годен навіть цісареві від носа показати. От, робить у мене один робітник, що в Краю війтом був, і до мене, як я їхав волами, навіть не заговорив, а тут приходить і в бувшого форналя роботи просить і за кожнім словом докидує 'пане'. Тут паном є той, хто гроші має...Без грошей і сам цісар мусить тебе 'паном' кликати," Цибульський говорив, і Лесь не був певний, чи він у непідпитому стані таке говорить.

Дочці й жінці не до смаку така розмова була, й це вони виявили.

"Невжеж ти, чоловіче, не соромишся хвалитися, що колись форналем був," жінка напімнула.

"Я горджуся тим, що форналем був, і ви, пане добродію, не забудьте додати, коли будете писати мою історію!" відповів Цибульський.

"Що то є форналь?" Александра цікавоспиталась.

"Ех, ліпше не питайся!" матір лихо відпалила.

Увійшла Наталка й проголосила вечерю.Лесь і забув про Наталку,так йому замоторочили голову ці скоробагачі. Вхід гарної служниці так поділав на него, як подув вітру від моря у задушну спеку. Рад був із прихильного погляду Наталки, але господиня перебила, запрошуючи до вечері.

(Дальше буде)

БЕЗКОНЕЧНА ВІЙНА

НА СВІТОВІЙ війні було забитих около 10. міліонів людей, однак це число є нічим в порівнанні до забитих коней в Канаді.

"Бий!"..."Забив!"

На всіх фронтах чути ті самі слова, змішані зі стонами й проклонами програвших.

Штани діраві, черевики викривлені, жінка, діти голодні, а Іван коні бє! І скільки би тих коняк не забив, а вони все ще біжать і біжать, а Іван бє і бє...

Сидить собі цілу ніч у кафетерії Меконкей або Бовлс і при горнятку кави завзято студіює кінську стратеґію, разом із другими "ґенералами" тої безконечної війни, щоб уміти як найліпше якогось коня забити. Світ цілий його не обходить, байдужий він болючі питання життя, плачі жінки й дітей, сміх і докори людей, ні - він конечно мусить хоч одного коня на день забити!

І чи тяжко то найти "перпетуум мобіле" - вічний рух?

Цілком ні. Все бий, а вони все біжуть. От, машина!

Сидить собі на однім і тім самім місці кожнього вечора, без ріжниці на пору дня чи року, байдужий і на погоду - на все, що кругом діється! - брудний, неголений ентузіяст і шукає в порадннку щастя якого коня бити. Ах бідні ті коні!... Все він однаковий, як образ в ґалерії, якого ніхто не купує і який уже порохом присів, і вічно шукає чогось похнюпивши ніс у конячу газетку, при горнятку кави, в Меконкей чи Бовлс у Торонті...

Жінка вже давно з хати від себе й дітей прогнала, бо годі було слухати ту пісню перпетуум мобіле: "Чекай, жінко, поки я забю одного коня так крепко, що не мусиш після того в жида робити."

І одного дня він крепко забив, але не коня, а себе!

А скільки в нас таких конебиїв - цілий леґіон!

Вони й тіни їхні ще ходять - і по парку, і на стацію, висиджують у Меконкі і у Бовлс, всі однакові.

Колиби колинебудь, борони Боже, котрий із них помер, то на гробі його можнаби написати:

"Тут спочиває чоловік, що повинен був бути Наполеоном, бо все казав: "Забий!"

І стільки в нас тих Наполеоні а своєї держави таки годі добитись

Зрештою в боротьбі життя, з конем чи без коня, з шаблюкою чи таки лайкою, з ворогом чи зі своїм найлекше зі своїм, а боротьба таки мусить бути, чи то за ідею, чито за амбіцію, бо головна річ є -

З А Б И Й!

Ф.Ф.

Придбайте нам хоч одного передплатника!

Пришліть нам на пресовий фонд!

Успіх Через Терпіння

(Ст. І. Ервін - поміщено в "Ґуд Гавзкіпінґ")

Є у світі поширена невірна опінія, що людство зараз пізнає і звеличує все те, що є шляхотне, правдиве та гарне.

Людство нічого подібного не робить; в дійсності люде радше ненавидітимуть це все ніж любити.

Подібним до цеї ложі, є віра, що людина може стати за ніч славною, так як це було з Байроном. Ніхто, однак не памятає ті многі случаї, коли Байрон ставав рано, щоби найти себе знехтованим і незнаним. Правда, були такі щасливці, що найшли себе за одну ніч славними, особливо в театрі, але їхня слава мала коротке життя. Лише дити на може вірити, що судьби й карієри можуть бути вирішені помахом маґічного вахляра.

Найбільше подивляючо успішною особою в англійськім світі сьогодні є Ноел Ковард, котрий став багатим і славним по обидвох боках океану маючи всего тридцять три роки. Вже на двадцять і восьмім році життя почався його подивляючий успіх, але перед тим, п. Ковард пережив дуже тяжкі часи. Лише десять літ тому назад він у Ню Йорку прожимав у крайно опущенім стані. Навіть тоді коли щастя змінилося для него, він мусів поконати много скрутих хвиль які оподатковували всю його відвагу. Наколи б у п. Коварда не було тої веселої відваги то досвід, якого він заазнав на премієрі своєї першої штуки "Сірокко", яку критики висміяли з гадючою ненавистю, напевно був би добив його раз на все.

Воно вже так є з природи річи, що всі ті, що колинебудь бажали зміняти наші звичаї, були приняті з підозрінням. Природнім є тоже приймати повільно всякі зміни, противитися змінам наших улюблених звичок. Але виражати ненависть усім реформаторам і тим, що вводять щось нового, то вже не та сама справа. Гнів який опанує масу на чоловіка, котрий приходить із якоюсь новою думкою, вже треба розвязувати як загадку.

Історія святих доказує нам, що шляхотні мужі, по смері канонізовані й почитані, за свого життя були часто зневажані, а то й укаменовані або страчені в інший спосіб. Таке переживали, між іншими, Вилієм Бут, основатель Армії Спасення, Джян Веслей, Св. Франц з Ассиси, Св. Ігнатій Лойола й Джьордж Факс.

Славний актор Генрі Ірвінг виступив на сцену в загрозі життя. Після першого виступу один критик сказав йому залишити навіть надію бути актором. Публика його висвистала й висміяла.

Генрик Ібзен, як і Джян Чітс, були відослані критиками назад до аптек, у яких колись працювали, продавати пігулки радше ніж штуки й вірші писати. Найславніші критики висміяли Ібзена, а його першу штуку "Катіліне" продали видавці в цілім накладі жидам мило завивати. Однак Ібзен дожив дня, коли його штуки зреволюціонували цілий европейський театер.

Таке саме пережив і Бернард Шьо, і сам Шекспір мав до діла з заздрісними критиками, котрі хотіли його викинути з театру.

Сара Бернард на початку своєї карієри була висвистана в театрі в Парижі. Таке саме було й з Еліонор Дузе, котру італійці на початку вважали поганою,

бо замало товста була вдоволити їх смак.

Йосип Конрад, англійський новеліст польського походження, свого часу попадав у розпуку через брак читачів на свої книжки.

В політиці та казка звучить подібно. Молодий Дізраелі майже був висміяний з англійського парламенту. Ремзей Мекдоналд, теперішній премієр пережив страшні досвіди нім дістав признання. Таке саме було й з Стенлей Болдвином.

Адмірал Нелсон, переможець фльоти Наполеона, мав зредуковану платню своїми зверхниками, котрі в десятеро були менше здібними.

Коли Антон Чехов виставив першу штуку в Петербурґу, то преса майже що не довела його до самовбивства.

Ми є дуже швидкі обвинувачувати людей, що в такий спосіб поступали з ґеніями, але питання є, чи й ми не трактуймо в той нерозумний спосіб тих незнаних ґеніїв, що можливо находяться між нами? Проба нашої чесноти лежить не в тому що ми тепер дукаємо про Ібзена або про Дузе, але в тім що ми повинні були зробити живучи в той час, коли вони не були славними.

Н.Н.

ШЕВЧЕНКО Й ФРАНКО

Немає в світі другах письменників чи поетів, котрі перейшли більше тернисту дорогу, мученичі життя, над наших власних двох безсмертних поетів - Тараса Шевченка й Івана Франка.

....

Бути ґенієм - для людей добро; для ґенія - прокляття!

УКРАЇНЦІ В КАНАДІ

Українців в Канаді начисляють більше як на пів мільйона душ, одінак наші культурні економічні здобутки - коли порівняймо себе з жидами, або навіть з Духоборами - є такі маленькі що ніяково й згадувати.

Бідний чоловік має звичку тішитися хоч мріями про гроші або образом того, "як би воно було добре коли б він був багатий!" Отже потішмося і ми, Українці в Канаді, візією того як би воно було тоді, коли б ми були мудріші та зорганізовані солідно та маєтково й культурними здобутками були рівні одним жидам в Канаді. Ну, то тоді було б, спитаєте? А ось що

Щонайменше 25.000.000. долярів курсувало б через українські руки, а не через жидівські та прочі чужі руки, з яких ні один цент не вертається.

Маючи до діла з такими грішми, великий український банк, з філіями по цілій Канаді, був би необходимою інституцією. Кромі банків булоби кілька великіх асекураційних-запомогових інституцій.

Дальше, були б у нас свої Пшеничні Пули, заїмники збіжжа млини, різні фабрики, торгівлі завбільшки 'Ітона', копальня вугілля, плянтація цукру, кави й чаю.

Були б у нас готелі, хоч один університет і одна музична консерваторія; виходило б кілька великіх денників і з 10 ріжних журналів; один музей і кілька театрів і опер.

У провінціональних палатах засідало б 50 послів, в Отаві 15 і 5 сенаторів.

Інтеліґенції нашої ми тоді навіть не числили б, стільки її було б.

Партій у нас мало було б, бо будучи багатшими, а з тим мудрішими, немали б часу, ні охоти на партійну "роботу".

Це закляте "але" й "булоб"

Піддержуймо Талани!

Р А Д І С Т Ю великою серце зворушується на саму думку що є в нас талановиті люде, котрі могли б славу добути для нашого народу, наколи б цей нарід оцінив змагання своїх обдарованих Богом синів і дочок та на трудних початках дав їм піддержку, яку їм з природи річи повинноси дати. Кожен господар знає що цвітку треба підливати, щоби вона з хабазя і груди видрапалася, розцвилася та город украсила! Таке саме з молодою людиною з таланом.

Ту нашу радісь, однак, вбиває в наших серцях ч о р н а д і й с н і с т ь. Як у всім, так і в тім випадку наш нарід остається послідним. Талановита одиниця українського народу є все послідня, що може надіятися на піддержку в прикрій хвилі з боку свого народу. Чому воно так, сам добрий Бог знає. Вартувалоби колись з'аналізувати цю черту в нашім народі, а покищо ми потішимося хоч кількома нашими талановішими одиницями в Канаді та їхніми здобутками, які вдалось їм осягнути коштом саможертви й терпіння.

ДВА ЛІРИКИ Й КОМПОЗИТОРИ АНГЛІЙСЬКИХ ПІСЕНЬ

С. ГРЕБЕНЮК

На столі перед автором цих стрічок три англійські пісні: Пісня Сироти, Оставсь Самий у Солодких Споминах і Онтарія є Мій Рай. Пісні тут наведені є видані американськім музичнім видавцем в Ню Йорку й продаються по музичних склепах. Лірика та музика тих пісень є витвором Українця, о. С. Гребенюка, православного священника у Форт Виліям, Онтеріо.

Цей факт може й задивувати неодного, бо як і куди - Українець, а до цього ще й священник, англійську пісню написав?

Не одну а три пісні вже видав наш лірик і композитор! Пісні ті популярного роду, такі які наші хлопці і дівчата канадійського виховання звиклі купувати собі до гри й співу. І як побажаний було б, щоби кожен український хлопець і дівчина набули собі по примірнику згаданих пісень, хоч ради того, щоби побачити як виглядає пісня яку Українець написав. Це витворило б попит за піснями даного автора, що послідовно приспішило видання інших композицій, яких у автора немало.

Успіх автора пісень є успіхом нашим!

С. М. ДОРОЩУК

Ось на столі дві свіжі пісні другого вкраїнського лірика в Канаді, що вийшли з друку в Шікаго з фірмою 'Кенада Мюзік Паблишінг Ко.' у Виннипегу: Не Спиниш Серця Мого та Єдина Рожа Між Цвітами.

Лірика цих пісень належить до С. М. Дорощука, під псевдонімом Ален Дір, а музика до Френк Дачі. Лірика й музика є популярного типу, і як доносять нам, обидві пісні найшли апіль і признання між знатоками американської популярної пісні. Є надія, що одна з них зробить бажаний в Америці "гит".

Як у випадку одного піснетворця, так само й цьому можна багато помочи на трудніх початках тим, що купленням примірника пісні викликується запотребовання у видаців...популяризується її. Висячі коштує проголосити хочби й найбільшу пісню, а ми знаємо які "багаті" є наші лірики, поети, чи композитори!...

РАДІО АРТИСТИ

Я. Самотулка

Немає в Канаді і Америці відай одної людини з радієм, що не чула гарнозвучного назвиска, Джек Дейл, яке анонсер часто проголошує, за яким слідує чудовий ліричний тенор, голос якого розсилає по широких просторах континенту Канадійська Радіо Комісія. Хто з Українців лише почує перші звуки того голосу, відразу пізнає, що це голос загально відомого нашого співака, Яця Самотулки, дарма що перехрестили його на Джека Дейла!

Багато з нас стопроцентових патріотів може й кривитися несмачно через це, що Яць змінив своє наймення на англійське, так, але нам треба памятати, що тут такі професійні вимоги. Особливо в театрі й на радіо одна з імперативних вимог є коротке, легковимовне й оригінальне імя. Добірне назвиско само собою означає пів-успіх. Більша половина співаків на радіо, акторів і піснетворців мають прибрані назвиска. Чужинецькі назвиска тяжко спопуляризувати, а то й вимовити по англійськи. Нехай лише попробує хто з назвиском Івана Куку рудзи або Катерини Задерибіди цього спробувати! Яць Самотулка це вже випробував ще в 1928 році, коли в Торонті випробовував свій голос на одній радіо стації. "Голос - добрий, але назвиско неможливе...Треба змінити!" Яць не хотів змінювати свого назвиска й нагода виступати на радіо на час пропала.

Яць Самотулка чи Джек Дейл співак остається Українцем таким самим, яким був, про це знають Гектор Цярлсворт і другі члени К.Р.К., знають Канадійці, що прислухуються його чудового співу, знаємо й ми, Українці, бо він однаково співає українські пісні у виступах на радіо.

Свого часу торонтонський щоденник Стар написав, що Джек Дейл є найкращим співаком якого віднайшла в Канаді К.Р.К. Це є великий комплімент не лише для п. Самотулки, але й для нашого народу. Він є, ми розуміємо, законтрактованим стало співати, що природно дає молодому артистові засоби й нагоду удосконалюватись до дальших успіхів. Ми горді з него, мимо того, що Джек Дейлом зветься. Йому тоже можно помочи тим, що багато з нас напише до Канадійської Радіо Комісії в Отаві, або до льокальної стації короткий лист у якім висловимо свою оцінку його співу.

УКРАЇНСЬКО-АНГЛІЙСЬКІ ПОЕТИ

До певного часу було в нас тьма-тьменна всіляких неописаних поетів. Кожна дівчина й щодругий парубок писали 'вірші', коли найшлись у любовнім настрою; кожен робітник, що затужив за жінкою або Старим Краєм - писав поезію. Віршовання англійською мовою, одначе, належить до нашого модернього періоду в Канаді й Америці. Пишуть їх діти тих неописаних поетів, котрі двадцять літ тому назад пописувались українським віршованням.

Сьогодні ми бачимо споре число молодих наших поетів і поеток, які вживають англійської мови в віршуванню. Многі з них відомі з поетичної творчості в своїй матірній мові. А що їх є споре число ми позволимо собі вичислити лише кілька, більше нам знакомих:

О. ІВАХ

Кожному читавчому Українцеви в Канаді є вілома особа п. Іваха, як вилатного поета. На нім місці нам ходить підчеркнути факт, що ней поет тоже творить вірші англійською мовою та робить переводи з однєї або другої мови. Недавно вийшов з друку збірник українських пісень і лірики в англійськім переводі, і хто мав приємність перечитати його, той наочно переконався про здібності молодого поета в обидвох мовах.

Але не лише трудні початки, коли подумаймо про ту велику роботу, яку поет може виконати з піддержкою і оцінков всього нашого загалу. Поета, як і кожнього другого мистця, духового й умового працівника, загал наш повинен стрінути хотяй в половині дороги - розкупити малий наклад даного твору, що б автор міг відзискати хоч ті гроші, які вложив. Тоді вийде в світ другий твір...третій...четвертий! Сумно, що наші автори є примушені самі видавати свої праці - часто за позичені гроші, або витрясати свої мізерні кишені.

Д-р Іван Яців

.....

Д-р І. Яців, наш адвокат у Виндзор, Онтаріо, має талан не лише до прав, але й до поезії. У вільні хвилі він пише вельми вдачну поезію в рідній та англійській мовах; тоже робить переклади. Його вірші досить часто появляються в англійській пресі, як рівнож і в нашій. Наколи б не все повизбірував, можна б видати гарний збірник. Наша література замало ще спопулярізована в англійськім світі, отже слава всім нашим поетам, що беруться задовольнати цей брак!

Йосип Біловус

.....

Йосип Біловус - це молодий ще, але вельми надійний наш поет і літерат у Монтреалі, котрий без труду пише вірші і прозу в обидвох мовах. Пише тоже штуки. Короткі кусники його були поміщені в нашім журналі; інші видавництва поміщували його пр ні давніше. Талан є, але треба цвітку підливати.

У нас далеко більше літературних сил ніх тут вичислено, але про них пізніше. Нам ходило звернути спеціяльну увагу на тих Українців, що вибиваються в літературі чи мистецтві між Канадійцями, бо віримо, що поет, літерат, музик чи співак може більше добра придбати для свого народу, для себе, слави для України, ніх він на не має нагоди на своєму рідному загумінкови Памятаймо, що одна добра новеля з життя Українців у Канаді може більше пропаганди й добра для нас зробити ніх усі наші політиканти до цього часу зробили.

Отже, помагаймо нашим молодим і талановитим людям спинатися в гору по щаблях до слави!

І ЦЕ Й ТЕ

НАКОЛИ осел ричить до тебе - не ричи до него!

.....

ЩО значить 'патріот'? Любитель вітчини в Старому Краю; любитель долярів у Канаді й Америці!...

.....

ЩОби випасти собі 'пузо буржуя' не конче йти в бізнес і експльоатувати робітників - ліпше стати 'товаришем' і вибитися на лідера пролетаряту, а відтак збірати фонди на всякі 'робітничі' цілі. Це є кращий 'рекет' ніх усі рекети американських генгстерів: безпечний і нема конфлікту з поліцію!

.....

В Канаді є лише один часопис український, який старається придержувати принціпів журналізму.

.....

Більшість наших газет затроюють душі та уми людей; сіють бурю хлоби й ненависті.

.....

Наколи Народний Дім чи Читальня "Просвіта" своїми функціями зійшли до звичайніх місць на збіговиска для всякої збіранини людей, яких кормять глупими комедіями, забавляють 'балями', місто наукою, то краще щоби ті мертві стіни завалилися на голови голов тих організацій.

.....

Китайська фільмова зірка, Мей Воні, каже про польську мову:

"Польська мова виглядає мені, наче б вони повизбірували всі букви азбуки та ки нули їх разом у купу!"

Навіть Китайка - яких мова подібна до мявкання котів - сміється з польської мови!

.....

Це нагадує нам одного французького короля, котрий сказав:

Французька мова надається до розмови з дамами; італійська з богами; німецька - з ховніра-ми; польська - з гусаками; мадярська - з кіньми, а чеська - з чортами...

.....

Котрий Українець не скочить на ноги на звуки свого національного гимну - такий не відличеться, будьте певні, і на клич стати в оборонї України.

.....

Много з наших старокраєвих одноклясових гімназистів і псевдо інтелігентів такі задиркавісті на свою 'ученість', 'вищість' і 'ядність', бо думають, що вони ще кудись у темному галицькому селі, де що другий чоловік, то анальфабет і де шевський челядник з міста вважався 'паном'.

У Канаді звичайній робітник у фабриці має середне образования і ним ніколи не чванить ся!

.....

ФАЙНІ ТА СВЯТІ ЛЮДИ!

Бутлегер, котрий уміє потрактувати, пять долярів на колекту дати, зі всіма добрий (боїться, щоби поліції не прискармив!), за партійні принціпи з ніким сваритися не буде (їх у у него нема!). Такого виберуть і головою просвітного товариства, навіть на старшого брата в церкві!

.....

Популярним чоловіком також є той, що нічого не робить, а має гроші.

Великий пан "Я"!

Чуда чудес діються в Канаді таки між нашими людьми та людисками.

Багаті й могучі колись Римляне мали звичку сходитися до купелевих палат, де вони скріпляли свої тіла вправами а уми дебатами на політичні теми - наші бідні тай нещасні вкраїнські канадіяне сходяться тепер по білярдових "палатах", де скріплять своє невуцтво та нищать, і так вже нездоровий, систем тіла.

Сопух і дим, дикі й плюгаві викрики, мова підземелля...

Вирази лишь задирикуваті; одяги оригінальні - повно пер, олівців і кольорові хусточки з шовку...

Всезнайки!

Неграмотний чоловічина, що ніколи нічого не читає, розказує що нового в англійській газеті...коли буде війна і хто виграє та заклинається мамою, що праду говорить.

Всезнайки!

Він знає всіх, всьо й завсіди. Він навіть часом належить до товариства. Однак він мусить бути в уряді. Він навіть може кандидатувати на посла, президента, директора - взагалі він є до всего, бо все знає! Чим довше в Канаді тим він мудріший. Дарма, що забув навіть коли вродився і кілько буде два рази три...

"То Канада, мой! Тут усі рівні, бо в однім шторі краватки й одіх купують...тут є цивілізація."

Ах, ті всезнайки й пани, яких перше і послідне імя є велике "Я"!

На сцені хтось кричить вище а хтось нище, як дядьки на відпусті при чарці, перекупки на ярмарку, а діріґент зіпрів і вимахує руками як на гімнастиці, і концерт у повному розгарі. Великий концертовий попис починається і кінчиться на великім "Я" пана діріґента!

Виходить декламатор: Суфлер кричить а декламатор шелотить - публика не знає котрого слухати. Виступив на сцену через своє "Д" а скінчив маленьким "я".

Аматори: Суфлер свое - аматор свое. Чути діялекти всеї широкої України, а автора зовсім немає. Проте велике "Я" аматора є.

Те велике "Я" може навіть вести тенор у дискусії по темам філософії, астрономії, політичніх навук...є здібним залохити тисячу нових товариств, нести теку зі старими газетами, в яких є "факти" на доказ рації його аргументів, бути диктатором або гетьманом - чим захоче те велике "Я" може бути!

Цікаво, як би так повідтинав язики тим панам великого "Я" - де б тоді наш нарід, Україна, поділися? Не було б держави, не стало б великих і учених людей - пізде нещастя тоді!

Біда лише для Панів Великого "Я", що не всі грішні люди потакують за ними, "так, так!" А може прийде коли час, з тих панів всезнайків вийде такий геній, котрий створить такий лад - утопію, де кожне велике "Я" буде горлати:

"То Канада, мой!"

А жаби в очереті: "Так, так!"

"Я є великий пан!..Я все знаю!.. Я все вмію!..Я можу всім бути!...Я-я-я...капітальне...всемудре "Я"!

Жаби з очерету: "Так, так, так!...

Ф.Ф.

Ти, я і місяць...

Із великою, мріями обвіяною, тугою очидав я на повний місяць травневий...Знаю я - охи дала й Ти!

Не один місяць травневий перейшов собі чэрез чарівні небеса, але що мені з того було? Бачив і подивляв його лише я сам...Знаю, що й Ти його оглядала самітцем та може й подивляла так як я, коли він сходив у травні срібним серпанком і виростав у чарізне колесо.

Але що нам з того було?

Літа минали, ми бачили його з'окрема, без чару й зітхань, хіба жаль обіймав наші серця.

"Ах, коли ж бо зійде той місяць у травні, що розбудить серце коханням і дозволить разом із милою себе подивлять?"

Так зітхав я тишком...відважно мріяв - знаю, мріяла й Ти.

Знов прийшла весела весна, зійшов і срібний серпанок місяця окружений діямантами зірок. Ми зустрілись...заглянув у твої очинята, і - щось радісного в серці моїм обізвалось...Врешті прийшла весна кохання в житті моїм тай із надіїними очима глянув я на місяць травневий.

Бачив я, і твої очинята такою ж гадкою занялись. Щасливою для нас буде ця весна!

А місяць виростав у півколесо, так само як виростали й надії мої. Коли Тебе но узрів - все наводив думки твої на чар весни...на срібний місяць виростаючий у кольсо на зорями засіяних небесах:

"Як чудово було б вийти нам разом на прохід у парк, одного гарного вечора, посідати на лавочку під шумлячим кедром і подивляти травневий місяць у повні...як він підморгує, то кривиться з заздрості до нас, блукаючи самітним по синіх небесах, подібно як і я блукав по сірому світі до тепер.... Вийдеш на прохід, хороша дівчино?" прохав я.

Ти нічо не відповіла, лише дивилась кудись у даль. Коли я спитався, чи чула мене, Ти дивно видивилась на мене й відповіла:

"Ні, нічого не чула...Я об чім іншім думала."

Затривожився я...Так я тобі цікавий, коли навіть байдуже що говорю...Хотів попрощатись, бо накидуватись кому не по душі. Але Ти, неначе б відчула мої думки, мило вомхнулась і серце опять в гору піднялось. Ще раз прохати тебе обіцяв...

Врешті довго вихиданий вечір прийшов. Місяць виріс у чудове срібне колесо тай до мене всміхався коли йшов до тебе, з серцем повним надій. Ідучи так, я Богу святому дякував, що дозволив дожити дня, коли зможу виразити серце своє перед Тобою, а місяць травневий свідком буде.

Коли зустрілись, знов Тебе надійно прохав:

"Ходи, дівчино хороша, на прохід у парк...Глянь, який чудовий місяць на небі - він нас виглядає на лавочці під кедром у парку недалекім.."

Знов дивно Ти видивилась, раменами здвигнула, а слова твої розчаровуючі були:

"Не маю часу! Колись другім разом...Багато місяців на небо ще зійде."

Ех, дівчино неврахлива, що би так можно було все тобі розказати! - Такий місяць сходить тільки раз на весну...однісінький раз у житті.

Минулось...

Місяць почав поволи маліти, так само як маліли мої думки про Тебе, ах урешті зовсім зник і пропав у млі небесній. Так само й весна минула, заникли й мрії мої, погасло полум'я кохання, яке розвіяла в серці вес на.

Ті місяці про які Ти каза ла, сходять один за одним. Глядку я на него - холодом від него пройма! Не чарує мене, не вабить до себе у парк. Ех, ще місяць? Це лише одна з мілионів інших планет!

Так само й Ти, дівко моя прозаїчна, є для мене сьогодні лише одною між мілионами інших неромантичних дівок.

Та,ба....цікаво, що думаєш про це все Ти?

ГОНДОЛЕР.

.....

ПІСНЯ ЛЮБОВИ Я УЛОЖИВ

Я уложив пісню, таку чарівну;
У якій співаєсь про зірку чудну.

Як сумерк настане, вкрис світ імла -
Тоді виглядаю я з свого вікна.

І підношу очі у синій простір,
Там де серце рветься, до яскравих зір.

Всюди ніч царює, всюди тишина,
А в тій нічній тишині лиш зірка одна.

Хоч їх є там много, однак не такі -
Не так серцю милі, не так дорогі.

Ще лиш крил немає, щоб здійснити все,
Лиш мрія блукає - в простори лине.

НОВИЙ ЖУРНАЛ

"УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ"

Хотяй опізнена наша вістка, всеж таки приємно пригадати нашим читачам, що в Шікаго народився ще один журнал, іменно, "УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ".

Журнал презентується вельми симпатично: окладинки, друк, зміст, редагованння. Яко офіціяльний орган Української Католицької Ліги Молоді видавництво є посвячене інтересам української американської молоді. Журнал має 24 сторін, є поділений на дві частині - українську та англійську; редакторами є п. Богдан Катамай і п-на Віра Спікула; виходить раз у місяць і коштує на рік $I.50, а I5 ц. одно число.

Бажаємо новому журналові як найкращих успіхів - у нас є місце на десять добрих журналів!

Адрес нового видавництва:
2238 W. Rice ST.
Chicago, Ill. U.S.A.

.....

ЧИ Є У ВАС СЕРЦЕ?

Чи є у Вас серце дозволяти терпіти понад міру тим людям, які посвятили себе на працю для добра й слави свого народа - для Вас?

Оцінюйте працю своїх умових і духових працівників - усіх талановитих людей... Дбаймо ми про Серце й Ум народа!

.....?
.....
Однак я щасливий співати буду
Про дівчину гарну, найкращу зорю....

ЙОСИП БІЛОВУС.

ПРО СІТУАЦІЇ НАШОГО ЖУРНАЛУ

Щоби описати та зясувати сітуацію, в якій находився наш журнал через цілий ряд тижнів, узяло б не одну сторінку цього журналу, а цілий том книжки.

Журналу за той цілий час не було - не істновав він на цьому сірому світі, ні! - він хіба каратався, разом зі своїм редактором, кудись у Дантовім підземеллі, куди чорти чоловіка живцем на сто частей роздирають!

Колись Ви дізнайтеся про це все...

Ту сітуацію викликали наші довжники й ті, що одержували дарунки(видом чисел журнала) що місяця від св. Николая з нашої редакції, забуваючи що Сента Клос лише раз у рік може на дарунок конусь собі позволити... Много наших приятелів ще не поприсилали належитості нам за роспродане перше число. Натягнули нас і ті, що оголошувались.

Ми не годні навіть уявити собі, як можуть свідомі люде так кривдити наше видавництво бідненьке та нарахати нас на сором, терпіння і утрату лиця та доброго імення перед добрими людьми, особливо наших передплатників!

Це все буде в свій час докладно описане й опубліковане, так само як і назвиска всіх тих, що позавикували нам, наколи вони не виконають своєї повинности в короткім часі. Цього вимагає сама справедливість! Ми не позволимо на це, щоби через недбальство других терпіли наші передплатники, читачі та прихильники.

І до Вас, шановні Передплатники, Читачі й Прихильники, звертаємось із прозьбою: видержіть разом з нами цю боротьбу, яку ведемо за життя журналу - за літературну справу в Канаді! Приєднуйте нових передплатників! Ми надамось чорним духам так скоро посконати!

М. Петрівський.

Оголошення

УКРАЇНЦІ - ПІДТРИМУЙТЕ ЛИШЕ СВОЇХ БИЗНЕСМЕНІВ І ПРОФЕСІОНІСТІВ!

Хай український цент не йде в ворожі руки - на підтримку протиукраїнської акції! Хай клич: Свій до свого, не буде пустою фразою або темою на кпини.

Наколи Вам треба фотографа, пам'ятайте, що в Торонті є лише Одно й Єдине українське фотографічне заведення:

ВЕСТЕРН АРТ СТУДІО
під ч. 582 Квін Ст. Вест

Ціни умірковані, робота артистична, за що ручать - пп. Стасьок і Заплатинський!

Треба Вам доброго ЛІКАРЯ? Зайдіть або зателєфонуйте до

Д-РА ТЕОДОРА ТКАЧІВА (Тикета)

Лікар, оператор і акушер

Ординує у всіх годинах

II ГОР ВЕЙЛ АВЕНЮ, Торонто
Тел. Вейверлі 3754.

Треба Вам скрипки, смика натягнути? Треба вам нотів, грамофону, чи рекордів до него, дримлі, гармонії, радія або фортепіяна? Наколи лише потрібно Вам щонебудь у музичнім склепі набути, так пам'ятайте, що це все можете набути в єдинім українськім склепі в Торонті:

п.н.
ТОРОНТО МЮЗІК КО.
504 Квін Стріт Вест.

п. С. Олійник, Управитель.

У всяких зубних клопотах, пам'ятайте, що в Торонті є лише один Українець-дентист, а це -

Д-Р ІЛІЯ ВАХНА

204 Бетурст Ст.(Повище Квіну)
Тел. Елгін 6515

Ординує:
10 - 12 рано
2 - 5 по полудні
7 - 9 вечерами

Коли Треба Вам що до Кухні, пам'ятайте на перворядну українську ГРОСЕРНЮ п. П. Федорова, де найдете чесну й совісну обслугу. Заходіть до склепу під числом:
230 БЕТУРСТ СТ.
Тел. Вейверлі 6013

Бажається Вам доброго чаю напитися, кориченого покушати, закурити й з приятелями в елегантній атмосфері побалакати - зайдіть до:

ВИЛОВ ТІЙ РУМС
п-ні А. Чумак

447 Квін Ст. В. (Близь Спадайни)

МАЛА, ЧУДОВА ФАРМА в ОШАВІ до Заміни за Дім у Торонті!

Земля управлена, садок, добрий дім, електрика, близько міста. За інформаціями пишіть на адрес нашого журнала.

Читайте Єдиний Часопис На Цілу Східну Канаду -

"З В Е Н О"
Адрес:
260 Спадайна Аве., Торонто.

За Ким Голосувати?

"УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР" совістно поручає своїм шановним Читачам, як рівнож і усім Українцям-гороханам, піддержати своїми голосами тих кандидатів, оголошення яких появляються на окладинках цього числа журналу. Поручаємо їх не лише з вдяки за їх оголошення - не багато ми за них узяли! - але тому, бо переконані ми є, що кожен із тих кандидатів самі собою заслугують на піддержку з боку українських горохан. І так:

Т. Г. БЕЛ

Пан Бел, консервативний кандидат на Округ БЕЛВУДС, є для Українців старим приятелем і прихильником, якого ми вже раз піддержали своїми голосами в минулих виборах. Засідаючи в парляменті п. Бел виконав своє завдання відносно своїх виборців так, як лучче не міг чоловік на його місці; він усе памятав на біднішу клясу в своїм окрузі та голосував за такими проектами, які мали на цілі полекшу тої кляси - добро загалу в цілій провінції. Перегляньте цілий рекорд його праці в парляменті, і не найдете нічого такого, щоби заслугувало на догану; противно, найдете усе, що заслугує на похвалу та попертя в цих виборах.

Пан Бел, коли стане вибраним на його, понесе до парляменту досвід виробленого посла, що буде в користь його виборців.

Українські виборці не завелися на п. Белу вибираючи його тому пять літ. Добрими ділами для неодного Українця в потребі або в біді він доказав свою прихильність. Він не належить до тих, що гордять людьми чужого походження. Кидаючи на него свій голос 19. червня, ви кинете його на чоловіка гідного піддержки.

.....

Е. Й. МИРФІ, К.С.

Пан Мирфі, консервативний кандидат на округ Ст. ПАТРІК, тоже був Українцями раз піддержаний. Яко визначний адвокат у Торонті, він з Українцями все був у контакті, і кожен Українець, що приїшов до него зі справою, переконався що п. Мирфі обслугує людей добре, чесно й совістно. В него нема упередженъ до людей іншої крови! У парляменті п. Мирфі придержувався тої самої засади, що й практиці своїй яко адвокат. Його 5-ть літний рекорд у парляменті говорить сам про себе - найкращий посол може ним похвалитись! Своїх виборців він не здрадив, обіцянок додержав, і коли голосував за якими законспроєктами, то все мав на увазі людей свого округа, особливо людей на долині міста, де живе більша кляса людей.

Кидаючи свій голос 19. с. м. кожен Українець-горожанин кине свій голос на старого приятеля. Повинність наша є кинути свій голос на чоловіка, котрий є певний вибору, бо тоді кожен є певний на його вставлянність в користь ваших інтересів і продовження його доброї роботи в парляменті на других пять літ.

.....

КЛОВД ПІРС

Пан Кловд Пірс, незалежний Ліберал на Округ Ст. ЕНДРУС, інтродукції Українцеви в Торонті не потребує, бо всі його знають, як алдермена, котрий через СІМ літ відважно боровся за добро горохан у міській раді.

Кандидат, п. Пірс, в Окрузі Ст. Ендрус є найсимпатичнішим, найбільше приятний зі всіх других кандидадів, котрі проти нього виступають. Через той факт його й ОДОБРИЛИ УКРАЇНСЬКІ ГОРОЖАНСЬКІ КЛЕБИ на спільних засіданні і нарадах ув Українським Народнім Домі, Ліпінкат і Олстер вулиці, 11. червня с.м.! Це є одинокий кандидат у місті Торонті якого одобрили однодушно українські гороканські клеби. І через цей один факт кожен Українець-горожанин повинен обовязково на него голосувати. У цім диктує нам наша національна честь і гідність! Ми бажаємо, що б нас репрезентував у парляменті чоловік, який не має упередження до нашої нації - котрий є нашим приятелем. Такого ми не можемо надіятися від противників п. Пірса, котрі навіть у кампанії виражають свою нехіть до нашого народа, через свої релігійні та расові упередження. Бо що доброго можемо ми надіятися від його противників, Маєра Кліга - комуніста? Або Шінгера? Або Гласа? Їхні расові тенденції є крайно ворожі для українського народа, й того вони не стараються навіть замаскувати!

Отже, коротко говорячи, обовязок кожнього українського виборця є кинути свій голос 19. червня лише на одного кандидата, а це - на

[X] КЛАВД ПІРСА!

.....

ЕРНІ МАРКС

Українським виборцям в Ошаві не конечно представляти п. Маркса бо навіть кожна дитина його знає. Всі ми його знаємо та поважаємо! Кожен наш чоловік, котрому доля судила бути на релігі, знає пана Маркса з того часу коли був посадником міста Ошави - як він радо помагав кожньому у всяких труднощах у дістанню допомоги, чи праці, без ріжниці якої релігії чи національности чоловік був. Не забував він ніколи дати щедру жертву на кожну українську ціль, хто до него не прийшов. До хадного чоловіка в Ошаві звичайний чоловік не мав стільки сміливості, що до пана Маркса. Через це він придбав собі прихильність української кольонії в Ошаві та много приятелів.

Ту нашу прихильність до него ми можемо, й маємо нагоду, тепер виразити лише в один спосіб, а це - голосувати на него.

Памятаймо, отже, значім наші бальоти на -

[X] ЕРНІ МАРКС

.....

УКРАЇНСЬКІ ЖІНКИ

читайте

"ЖІНОЧИЙ СВІТ"

Єдиний журнал в Америці й Канаді посвячений жіночим справам!

Передплата $2.50
Одно число 25 ц.
Пишіть до:

"Жіночий Світ"
1006 E. Carson ST.
Pittsburgh, Pa.

Читайте й розповсюднюйте "УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР"!

Слідіть за часом, коли він стане великим журналом!

Ми знизили передплату до такої ціни, що найбіднішний чоловік може його передплатити...купити! Лише один доляр на рік.

Честь нашого народа в Канаді вимагає мати хоч один добрий журнал!

Українські Виборці в Ошаві.
Голосуйте за
ERNIE MARKS
Консервативний Кандидат на округ
South Ontario

Українські Горожане!

Будучи мейором Ошави в 1931 р. я все звертав спеціяльну увагу на людей чужого походження, коли ходило о роботу або про це, щоби ніхто не терпів голоду, вводячи в ужиток т.з. relief vouchers, якими ви могли торгувати куди хотіли. Тепер ви мусите йти на реліфне бюро! Як алдермен також представляв вас через два роки в міській раді.

Тепер я звертаюсь до вас о підпертя своїми голосами дня 19.с.м. щоб дати мені нагоду бути вибраним до провінціального парляменту, як консервативний кандидат, де обіцяю дальше дбати про ваші інтереси так, як я дбав будучи в міській раді та мейором.

Значіть свої бальоти на Ernie Marks; що означає кращий бут для Ошави й цілого округа.

Ваш щирий,
Ерні Маркс.

Голосуйте і працюйте, що б вибрати
CLAUDE PEARCE
St. Andrews Riding
Чоловік котрий боронив відважно Ваші інтереси в цім окрузі через 7 літ у міськіи раді.